

Николай Лилиев

Ахасфер

Заспиват вековете своя сън,
и пригвоздено времето трепери,
просторите не ронят звън,
но ти си буден, Ахасфере.

Къде в нощта, безкрайна, глуха нощ,
в зениците на кървав студ стопена,
отнасяш гибелната мощ
на своята самота смутена?

Ще стихнат ли поройните води
на твоето отчаяние без име,
щом трепнат първите звезди
сред небеса неугасими?

Ще се простре ли светлата ръка
на Бога в заледените пустини
да изведе като река
сънят ти в сините долини?

Или щом трепнат първите звезди,
и времето пак своя ход отмери,
ще чуеш явствен глас: Бъди
проклет навеки, Ахасфере!

О БЛЯСЪК на звездите отразен
като любов,
като надежден зов
напрасно в тоя мразен час, пред мен!

Аз стигам до пределната черта.
на своята черна скръб
без спомен скъп
и без напътствена мечта.

И пак ме люшкат странни ветрила,
и пак плющят
и глъхнат в моя път
на времето покорните весла.

Аз падам пак, и моля, и греша,

но няма смърт
под тая няма твърд
за моята изгубена душа.

ПОГЛЕДНИ, планините блестят
и издигат високо в лазурите
на мечтите кристалния съд!
Но върти се пред мене снегът,
и в нощта, разлюляна от бурите,
несъгрените мисли горят.

Докога? – Дървесата зоват,
небесата ме спират зачудени,
ветровете ме помнят на път.
Докога? – Вековете летят.
И надеждите трепват събудени
на мечтите в кристалния съд.

НАДЕЖДИТЕ са будни,
но в тая тежка нощ,
безкрайна, безначална,
полята са безлюдни,
земята е без вожд,
земята е печална.

Студени сенки раснат
по нейното лице,
разрѣфали одежди,
и затъмни гаснат,
заклучили ръце
най-светлите надежди.

ЧАКАХ години,
чакам и днес
пътник да мине
с блага вест:
– Чудо се носи
вред по света:
снощи Христос се
върнал в нощта.
В глухите степи,
в глухия мрак,

срещнал е слепи,
дал им е зрак.
Още не звъннал
утринен звън,
морни и сънни
вече са вън.
С блясък в душите,
с пламнал възторг,
чакат честити
младият бог.

... ИСУСЕ, аз те виждам – о тоя скръбен лик,
и сълзите горчиви на светъл мъченик!

Исусе, аз те чувам – божествени слова
се ронят и замират сред тъмната мълва.

Край тебе вик се носи, там бичове хлестят,
и ти вървиш отруден по своя стръмен път.

Устата ми позорни мълвят несвестна реч
и тая реч се визва у тебе като меч.

Ти чуваш ясно всичко: измамните слова
и тъмните закани, и тъмната мълва.

И спираш да починеш, и в твоите очи
аз виждам своята клетва? тя пламва, тя звучи:

Да няма мир за тебе, и вечно сам в нощта
да скиташ, докогато се върна пак в света!

Исусе, ти ме чуваш: аз страдам, аз търпя,
ела, благослови ме, навеки да заспя!...

НЕГЛИ зад пустинното море,
оживяло от внезапен крясък,
ще ме срещнат тримата царе:
Каспар, Мелхиор и Балтазар,
озарени от божествен блясък,
че се ражда на царете цар.

И в нощта, по техните следи,
аз ще тръгна радостно понесен,
под покров от сребърни звезди.
Моя друм ще тъне в розов дим,
и в душата ведра, млада песен,
ще трепти подобно светъл химн.

И ще шепна вдъхновено аз:
Нека бъде неговата воля
моя воля в тоя чакал час!
И застанал в пещерата сам,
аз пред тебе кротко ще се моля
да измениш моя вечен срам.

ДА ЧАКАМ ли? – О Господи, вземи
душата ми печално озарена
от спомена по твоите земи,
разпръснати из цялата вселена.

Ти виждаш сам: пред твоите нозе
и посохът, и светлите скрижали,
и всичко, що животът ми не взе,
преди ненавистта да ме пожали.

Ти виждаш, колко много тъмен грях
излъчват моите сънища опасни,
спусни без жал завесата над тях,
и слънцето за мене да угасне!

Ти сложи пламък в моето сърце,
изпепелено то лежи пред тебе,
и скръстени са гордите ръце,
но няма кой мъртвеца да погребне.

Да чакам ли? – Годините не спят
от пишъците земни ужасени,
веявици опасват моя път,
о Господи, смили се ти над мене!

НАПРАЗНО аз чакам да блеснат сред мрака
в небесната твърд
звездите незнайни, предвестници тайни

на моята смърт.

Напразно аз моля: Смили се над мене,
бъди милосърд,
ти виждаш, в неволя са дните живени
и в жажда за смърт!

Напразно! – Отново в студената вечер,
под нямата твърд,
звучи твое слово: О скитнико вечен,
(безжалостен жребий!) да няма за тебе
в пустинята смърт!

ОТНОВО свирят будни ветрове
– о тоя гневен плач на ветровете!
той маме и приканва, и зове
на кървав пир в полята зверовете.

Там от незнайни върхове нощта
се спуща над пустините бездомна,
и с нея расне, съвест на света,
на Ахасфера сянката огромна.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7797>]